

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Šuvadovou, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 235/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 16 C 235/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“), a 8. decembra 2016 doplnenie sťažnosti (ďalej len „doplnenie sťažnosti“), v ktorom poukázal na skutočnosť, že vyhlásený rozsudok z 22. februára 2016 mu nebol doručený.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ sa v prvom rade žalobou podanou na Okresný súd Košice-okolie 15. júla 2014 domáhal zvýšenia výživného z dôvodu zmeny pomerov jednak na jeho strane ako aj na strane matky.

Konanie je vedené Okresným súdom Košice-okolie pod sp. zn. 16 C/235/2014. Od podania návrhu sa uskutočnilo päť pojednávaní a to dňa 05. júna 2015, 06. júla 2015, 15. októbra 2015, 11. decembra 2015 a 29. januára 2016. Dňa 22. 02. 2016 bol vyhlásený rozsudok na vyššie uvedenom súde, avšak doposiaľ sťažovateľovi nebolo doručené písomné vyhotovenie rozsudku a preto sťažovateľ dňa 31. 05. 2016 podal predsedovi Okresného súdu Košice-okolie sťažnosť na prietahy v konaní. V odpovedi na sťažnosť zo dňa 11. 07. 2016 bola sťažnosť deklarovaná za dôvodnú.“

Sťažovateľ v sťažnosti zdôrazňuje, že do času doručenia sťažnosti ústavnému súdu (24. augusta 2016) „nedošlo zo strany zákonnej sudkyne k bezodkladnej náprave, a teda písomnému vyhotoveniu a doručeniu rozsudku sťažovateľovi“.

Sťažovateľ aktualizoval stav konania doplnením sťažnosti, v ktorom informoval ústavný súd o skutočnosti, že „rozsudok v jeho veci nebol doposiaľ (8. decembra 2016 pozn.) vyhotovený“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „[z] vyššie spomínaných skutočností... jednoznačne vyplýva, že v tomto prípade došlo k porušeniu jeho základných práv a ľudských slobôd“.

K právnej úprave v súvislosti s lehotou na vyhotovenie rozsudku sťažovateľ uvádza, že «[o]tázku spísania a odosielania písomného vyhotovenia rozsudku účastníkom občianskeho súdneho konania upravuje ustanovenie § 223 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v zmysle ktorého „rozsudok sa vyhotoví a odošle do 30 dní odo

dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak“. Z uvedeného vyplýva, že účastníkovi občianskeho súdneho konania by rozsudok mal byť doručený spravidla do 30 dní od jeho vyhlásenia na ústnom pojednávaní, pokiaľ predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak.».

V súvislosti s typom napadnutého konania sťažovateľ dodáva, že „[d]oterajšia dĺžka absencie písomného vyhotovenia rozsudku nemôže byť akceptovaná aj z toho dôvodu, že vo veci, v ktorej sa namietajú prietahy, sa rieši existenčná otázka pre sťažovateľa. V týchto sporoch by mali súdy postupovať čo najrýchlejšie a najefektívnejšie.“.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že celé napadnuté konanie na neho dolieha ťaživo, a uvádza, že „[p]rietahy v tomto konaní len umocňujú a zhoršujú situáciu sťažovateľa. V zmysle vyššie uvedených je možné mať dôvodne za to, že za terajšieho stavu vecí v konečnom dôsledku ani nedošlo k súdnej ochrane práv a právom chránených záujmov sťažovateľa. Za týchto podmienok sťažovateľ stráca vieru v spravodlivé (rozumej účinné) rozhodnutie súdu vo veci.“.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/235/2014 porušené bolo.

Okresnému súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/235/2014 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 €, ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Ústavný súd sa v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva sústredil na preskúmanie postupu okresného súdu v napadnutom konaní.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

Vychádzajúc zo sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o konanie, ktoré od podania návrhu, v čase vyhlásenia rozsudku, trvalo rok a 7 mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd počas tohto obdobia vo veci plynule vykonával úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci. Okresný súd po vyhlásení rozsudku 22. februára 2016 písomne nevyhotovil rozsudok v lehote 30 dní (rozsudok vyhotovil až 10 mesiacov po jeho vyhlásení), čím zvýšil celkovú dĺžku konania na prvom stupni na 2 roky a 5 mesiacov.

Postup okresného súdu v napadnutom konaní po vyhlásení rozsudku je poznamenaný čiastočnou nečinnosťou (v rozsahu 10 mesiacov), avšak, hodnotiac celkovú dĺžku napadnutého konania, táto nedosahuje takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala konštatovanie porušenia sťažovateľom označených práv.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že postup v napadnutom konaní nie je poznamenaný priesťahmi takej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Zároveň ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade nečinnosti či neefektívnej činnosti okresného súdu v ďalšom priebehu napadnutého konania (napríklad počas úkonov okresného súdu po podaní odvolania) sťažovateľovi nič nebráni opätovne podať sťažnosť ústavnému súde pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2017